

Μαρία Στύλου

Να σε χαζεύω...

ΕΚΔΟΣΕΙΣ ΖΗΤΗ

ISBN 978-960-456-412-5

© Copyright 2014, Εκδόσεις ΖΗΤΗ, Μαρία Στύλου

Το παρόν έργο πνευματικής ιδιοκτησίας προστατεύεται κατά τις διατάξεις του ελληνικού νόμου (Ν.2121/1993 όπως έχει τροποποιηθεί και ισχύει σήμερα) και τις διεθνείς συμβάσεις περί πνευματικής ιδιοκτησίας. Απαγορεύεται απολύτως η άνευ γραπτής άδειας του εκδότη κατά οποιοδήποτε τρόπο ή μέσο αντιγραφή, φωτοανατύπωση και εν γένει αναπαραγωγή, εκμίσθωση ή δανεισμός, μετάφραση, διασκευή, αναμετάδοση στο κοινό σε οποιαδήποτε μορφή (ηλεκτρονική, μηχανική ή άλλη) και η εν γένει εκμετάλλευσή του συνόλου ή μέρους του έργου.

Φωτοστοιχειοθεσία	Π. ΖΗΤΗ & Σια ΟΕ
Εκτύπωση	18ο χλμ Θεσ/νίκης-Περαίας
Βιβλιοδεσία	Τ.Θ. 4171 • Περαία Θεσσαλονίκης • Τ.Κ. 570 19
	Τηλ.: 2392.072.222 • Fax: 2392.072.229 • e-mail: info@ziti.gr

www.ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ - ΚΕΝΤΡΙΚΗ ΔΙΑΘΕΣΗ:
Αρμενοπούλου 27, 546 35 Θεσσαλονίκη
Τηλ.: 2310.203.720, Fax: 2310.211.305 • e-mail: sales@ziti.gr

ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ ΑΘΗΝΩΝ - ΠΩΛΗΣΗ ΛΙΑΝΙΚΗ-ΧΟΝΔΡΙΚΗ:
Χαριλάου Τρικούπη 22, 106 79 Αθήνα
Τηλ.-Fax: 210.3816.650 • e-mail: athina@ziti.gr

ΣΤΟΑ ΤΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ - ΕΝΩΣΗ ΕΚΔΟΤΩΝ ΒΙΒΛΙΟΥ ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ:
Πεσμαζόγλου 5, 105 64 Αθήνα • Τηλ.-Fax: 210.3211.097

ΗΛΕΚΤΡΟΝΙΚΟ ΒΙΒΛΙΟΠΩΛΕΙΟ: www.ziti.gr

ΑΛΛΟΥ

Είναι ωραία στο «αλλού» μου βρε!

Χρόνια τώρα είναι το καταφύγιό μου. Εκεί φαντάζομαι, δημιουργώ, γλύφω τις πληγές μου, συμμαζεύω χαρακτήρα, τιμωρώ εγωισμούς, κλείνω λογαριασμούς και στο τέλος ανάβω και το τσιγαράκι μου ειρωνικά!

Όταν με βλέπεις στο «αλλού» μη με παρεξηγείς. Συναναστρέφομαι με τους Αγίους των Υπογείων κι έχουν πολλά να μου διηγηθούν.

Αργά ή γρήγορα θα επιστρέψω στο «εδώ» για να γράψω...

πορτραίτα

ΕΞΟΔΟΣ ΚΙΝΔΥΝΟΥ

Έχουμε εξασκηθεί πάντως! Έχουμε γίνει οι καλύτεροι ηθοποιοί. Καθημερινά φοράμε ο καθένας μας τη μάσκα του. Αυτή που κρύβει ό,τι κουβαλάει ο καθένας μέσα του και παίρνουμε φόρα για το αδύνατο. Είναι κάτι μέρες που λες αδύνατο να τη βγάλω σήμερα καθαρή. Ας φορέσω λοιπόν τη μάσκα μου μην τυχόν και με πάρουν χαμπάρι τα όρνια και ορμήσουν στην ψυχή μου.

Κι εκεί που προχωράς αδιάφορα, αδιάφορα έρχεται κάτι να σου τραβήξει την προσοχή. Ένα... τραγούδι, ένα άρωμα... ένας ήχος. Ο ήχος που κάνει μία μπάλα του μπάσκετ σε ένα κλειστό άδειο γήπεδο. Έχει μία απίστευτη μοναξιά αυτός ο ήχος. Μονότονος... κοφτός... σαν κάτι να είναι έτοιμο να εκραγεί. Ιδίως όταν τον ακούσεις μέσα στη νύχτα. Μπαίνεις τότε στον πειρασμό να κοιτάξεις μέσα από τη μισάνοιχτη πόρτα.

Σε είδα και ξαφνιαστήκα... 15; 16; Κάπου εκεί σε υπολόγισα. Μόνος μέσα σε ένα άδειο γήπεδο να χτυπάς μία μπάλα του μπάσκετ στον τοίχο. Ιδρωμένος γεμάτος νεύρο. Οι φλέβες έτοιμες να σκάσουν. Και ήταν σαν να μην έβλεπες, σαν να μην κοιτούσες πουθενά. Ένα βλέμμα κενό. Μόνο χτυπούσες. Χτυπούσες δυνατά έναν άορατο εχθρό. Και μετά λύγισες... γονάτισες κι έμεινες εκεί ακίνητος και μόνο η πλάτη σου τραντάζονταν από λυγμούς, λες και σε πλάκωσε όλο το βάρος της γης. Σήκω μωρέ! Μη γονατίζεις, μην τα παρατάς. Μην υπονομεύεις τα βήματά σου. Κοίτα γύρω σου. Κάπου θα υπάρχει έξοδος κινδύνου. Πάντα υπάρχει και πάντα κάποιος την αφήνει μισάνοιχτη...

Ο ΣΤΑΘΗΣ

Ο «Στάθης» είναι μέρος της καθημερινότητάς μου. Βασικά εγώ του το έβγαλα το όνομα. Δεν έχω ιδέα πώς τον λένε και του το «φόρεσα» μια μέρα θέλοντας να του φτιάξω το πορτραίτο. Στην αρχή δεν τον είχα παρατηρήσει. Ήταν ένα αθέατο κομμάτι της θέας που απολάμβανα τρέχοντας τα βραδάκια. Κάποια στιγμή τα μάτια μου τον εντόπισαν. Στεκόταν σε μια αυλή βλοσυρός και συνοφρυωμένος και με κοίταζε αυστηρά. Πρόσωπο ηλιοκαμένο, βλέμμα σκοτεινό και χείλη θαμμένα. Μια ίσια γραμμή. Οι άνθρωποι που έχουν λεπτά χείλη είναι κακοί άνθρωποι έλεγε η γιαγιά μου. Δε μου φαινόταν όμως κακός... Απρόσιτος! αυτό μου έβγαζε. Άρχισα σιγά σιγά να διαλέγω πάντα να περάσω μπροστά από την αυλή του, όποια διαδρομή κι αν ακολουθούσα. Το αδιάφορο κοίταγμά μου το μετέτρεψα σε ένα γνέψιμο με τα μάτια. Αυτός απαθής. Μόνο με κοιτούσε. Αυστηρά, διεισδυτικά και επικριτικά.

Περνούσαν οι μέρες, περνούσαν και οι εποχές. Ο «Στάθης» κλείστηκε στο σπίτι του. Τον εντόπιζα όμως κάθε μέρα πίσω από την κουρτίνα στο παράθυρό του να με παρατηρεί. Ένα βράδυ σκόνταψα σε μια πέτρα και σαβουρντίστηκα θεαματικά μπροστά στο σπίτι του. Σηκώθηκα, μαζεύοντας τη χαμένη μου αξιοπρέπεια, και συνέχισα κουτσαίνοντας. Την άλλη μέρα ως διά μαγείας είχαν εξαφανιστεί όλες οι πέτρες και είχαν κλείσει οι λακκούβες μπροστά από την αυλή του.

Ήρθε η άνοιξη και ο «Στάθης» βγήκε στην αυλή του ξανά. Ίδιο συνοφρυωμένο βλέμμα, ίδιο σφίξιμο στα χείλη. Όσπου μια μέρα μου φώναξε «Τρέχεις για υγεία;» Με ξάφνιασε... φωνή τραχιά όπως το βλέμμα του. Και τι περιέργη ερώτηση... «Τρέχεις για

υγεία;», «Τρέχω από συνήθεια», του απάντησα χαμογελώντας. Μου γύρισε την πλάτη και εγώ συνέχισα.

Οι μέρες περνούσαν και ο «Στάθης» ήταν πάντα εκεί. Μετά από δυο εβδομάδες ξανατόλμησε. «Τρέχεις πάντα μόνη;» Του χαμογέλασα και αποκρίθηκα: «Μ' αρέσει η μοναξιά...», και ο «Στάθης» έφυγε.

Την άλλη μέρα τον είδα να με περιμένει με ένα ποτήρι νερό στην είσοδο της αυλής. Μου το πρόσφερε και μου είπε: «Δεν συνηθίζεται η μοναξιά».

ΔΕΝ ΥΠΑΡΧΕΙ πιο έρημη εικόνα από την εικόνα μίας βαλίτσας.
Προσδιορίζει πάντα ένα «φεύγω».
Ένα οριστικό αποφασιστικό ξέπνοο «φεύγω».
Όχι το «φεύγω» του λιποτάκτη.
Οι λιποτάκτες δεν κρατάνε ποτέ βαλίτσα όταν φεύγουν.
Το «φεύγω» του ανθρώπου που μάζεψε τα αποφόρια μιας σχέσης
και προσπάθησε να τα μπαλώσει αλλά τα έκανε κουρέλι...

ΟΛΗ Η ΖΩΗ... ΔΕΝ είναι στιγμές. Είναι άνθρωποι.
Άνθρωποι που μαζί τους θα χτίσεις στιγμές άξιες ανάμνησης.
Άξιες συναισθημάτων.
Οι στιγμές είναι σαν τα φλας που ανάβουν για να σε φωτίσουν
για κλάσματα δευτερολέπτων...
οι άνθρωποι όμως είναι η «φωτογραφία» που κρατάς για πάντα.

ΚΟΙΜΗΘΗΚΑ και ξύπνησα με την πικρή γεύση του μάταιου.
Όπου και να κοίταξα, είδα το ανέφικτο, το αδύνατο.
Στα παιδιά, σε μένα, στους φίλους μου, στη χώρα...
Παλεύουμε για το δίκαιο και πέφτουμε συνεχώς σε τοίχο.
Ζούμε στην εποχή των ανεκπλήρωτων οραμάτων σε κάθε
επίπεδο γαμώτο! Κι εκεί που ήμουν στο δίλημμα για το τι πρέπει
να σηκώσω, τα χέρια και να παραδοθώ ή το μεσαίο δάχτυλο,
το μάτι μου έπεσε σ' αυτόν τον τύπο... και ζήλεψα! Ζήλεψα τη
δύναμη της επιμονής. Έσκυψε τότε ο μπαρμπα Νίκος και μου
ψιθύρισε στ' αφτί «νιώθω σαν να χτυπάμε τα κεφάλια μας
στα σίδερα. Πολλά κεφάλια θα σπάσουν μα κάποια στιγμή θα
σπάσουν και τα σίδερα».